

Сузбивање на протестот

---

sciencevobe.com/2022/02/16/suzbivane-na-protetot

Source: <https://www.bmartin.cc/pubs/16Fahlenbrach.html>

Објавено во Катрин Фаленбрах, Мартин Климке и Јоаким Шарлот (уред.),
Протестни култури: придружник (Њујорк: Berghahn Books, 2016), стр. 462-471
[pdf од објавеното поглавје](#)

Брајан Мартин

Општ вовед и дефиниција на поими

Демонстрантите – особено кога се драматични, шарени или иновативни – се магнет за внимание. Но, има и други за кои треба да се знае: противниците на демонстрантите. Поединци и групи кои не се согласуваат со целите или методите на протест понекогаш ја игнорираат протестната активност, надевајќи се дека таа ќе избледи, а понекогаш се натпреваруваат со неа со поенергично застапување на сопствените позиции и вредности. Други опции за противниците се да го нападат протестот или да го кооптираат, инкорпорирајќи помалку заканувачки компоненти, менувајќи ги неговите барања и изолирајќи ги радикалните елементи. Општествено движење во текот на својот животен циклус може да ги доживее сите овие одговори, понекогаш истовремено од различни спротивставени сили. Фокусот овде е на еден конкретен одговор: напад.

Корисно е да се разликуваат неколку видови на активни напори против протестот. Потиснувањето се однесува на методи за попречување, поткопување и нарушување без употреба на сила. Цензурата, задржувањето или криењето на информации, е еден вид на потиснување. Репресијата се однесува на употреба на сила против предизвикувачки групи, вклучувајќи апсења, затворања, тепања, мачења и убиства. Угнетувањето е систематска доминација на предметните групи преку општествени аранжмани како што се економската нееднаквост, политичкото исклучување и расната доминација.

Кој реагира и кои услови ги обликуваат нивните реакции?

Репресијата се користи првенствено од авторитарни режими или, од либералните демократии, против вооружените движења. Западните протестни движења кои користат мирни методи може да наидат на мала сериозна репресија, иако по воено преземање или за време на војна, употребата на репресија е поверојатно. Угнетувањето е структурна карактеристика во повеќето општества. Тоа може да го попречи протестот, но не е активен одговор. Фокусот овде е на потиснувањето, со одредено внимание на поблагите форми на репресија.

Протестот може да се потисне на различни начини. Прикривањето вклучува кој било метод за сокривање на информации што може да бидат корисни за движењата. На пример, еколошките активисти напредуваат со информации за загадувањето, претстојните катастрофи и ефективностa на алтернативите. Владите и корпорациите може да одбијат да собираат такви информации, да ги спречат научниците да ги пријават своите резултати или да вршат притисок врз медиумите да го намалат известувањето. Активистите, исто така, страдаат од прикривање на сопствените активности: јавните протестни движења може да доживеат затемнување на виртуелните медиуми, понекогаш поради вредностите на вестите – мирните протести често не се сметаат за вредни за вести – а понекогаш затоа што медиумите се директно или индиректно под влијание на моќни групи да ги користат перспективи пријателски за индустријата.

Девалвацијата вклучува каков било метод за дискредитирање на демонстрантите, вклучително и етикетирање („терористи“, „луди“, „грабеж“), циркулирање на штетни приказни – често ирелевантни или искривени – за водачите на движењето или тривијализирање на важни прашања. Некои демонстранти се стереотипни како безумни, емотивни или ненаучни. Други се зацрнети со тоа што изгледаат поврзани со маргинални елементи, екстремни политики или непријатели на државата.

Протестните движења обично посветуваат многу напор на собирање докази и аргументи за нивните ставови, правејќи логичен случај. Противниците најчесто ги оспоруваат доказите и аргументите, но ова само по себе не е потиснување: тоа е дел од легитимната јавна дебата. Сепак, расправијата е често придружена со погрешно претставување, употреба на тврдења и аргументи на нефер начин. Ова вклучува лаги за позициите и методите на движењето, обвинување на активисти за работи за кои не се одговорни и измамнички опишување на последиците од позициите на движењето. Ова е форма на реторички напад насочен кон кредибилитетот на аргументите на движењето. Дали лажното претставување се смета за форма на потиснување зависи од преовладувачките норми на јавна дебата и од можностите за одговор. Во секој случај, кога јавната дебата е отворена и силна, погрешното претставување е помалку веројатно да биде штетно.

Нападот од службен канал е употреба на закони, регулативи и официјални процеси за да се ограничи и задуши протестот. На пример, владите може да ги менуваат или толкуваат даночните регулативи така што придонесите за групите за движење не добиваат даночни бенефиции. Кога групите бараат да изнајмат канцелариски простор или да купат опрема, владите може да наметнат тешки барања. Непотребните даночни контроли може да бидат форма на вознемирување. Владите и корпорациите понекогаш тужат активисти, на пример за клевета или ограничување на трговијата, често како форма на вознемирување. Во САД, ваквите правни дејствија се нарекуваат Стратешки тужби против учество на јавноста или SLAPPs. [1] Владите понекогаш наметнуваат прописи за протестните акции, на пример барања да се извести полицијата за собири, да се чува надвор од одредени области, да се платат трошоците за полициско работење или да се плати осигурување за можните последици од дејствијата. Ваквите регулативи ја

поставуваат основата за апсења и последователни правни дејствија против демонстрантите, што може да ја намали енергијата преку долготрајно и скапо вклучување во судските постапки.

Нарушувањето има за цел да ја поткопа солидарноста на група или движење. Тоа може да вклучи употреба на инфилтратори – понекогаш членови на полиција, понекогаш членови на група платени или советувани од владини агенции – за да предизвикаат членовите да станат сомничави еден кон друг, на пример со ширење гласини. Понекогаш владините агенции испраќаат лажни писма или произведуваат лажни летоци за да создадат тензии меѓу ривалските организации на движење. Инфилтраторите кои се агенти-провокатори ги повикуваат членовите да преземат избрзани акции, на пример да користат насилство, а понекогаш и да иницираат такви акции. Ова може да го подели движењето преку несогласувања околу тактиките и исто така може да го дискредитира движењето во очите на пошироката публика и да обезбеди изговор за владини репресии.

Заплашувањето вклучува закани и физички напади, вклучувајќи апсења и тепања, и закани за егзистенција или можности на поединецот. Многу граѓани лесно се плашат дури и кога нема физичко насилство. Демонстрантите може да бидат малтретирани на работа, да ја загубат работата или да бидат избегнувани од соработниците (кои се плашат за своите работни места). Понекогаш нивниот имот, како што се нивните автомобили или домови, се оштетени или уништени. Полицискиот надзор на протестите – прислушување телефони, фотографирање демонстранти, инфилтрирање на состаноци – може да ја постави основата за апсења и самото може да биде застрашувачко за демонстрантите. Нападите на само неколку демонстранти можат да ги исплашат другите: заплашувањето може да има застрашувачки ефект врз протестот.

Медиумите играат клучна улога во поддршката или спротивставувањето на протестот. Потиснувањето е најлесно кога медиумите заземаат страна на противниците на движењето. Понекогаш медиумите помагаат во прикривањето со игнорирање на протестните активности; тие можат да помогнат во девалвација со фокусирање на негативните аспекти на протестот, на пример, изолирани инциденти на насилство или наводни врски со стигматизирани групи; тие можат да помогнат во погрешното претставување преку пристрасно покривање.

На површинско ниво, нападите на протестите се насочени кон поединци и организации. Ова е релативно лесно да се види. На подлабоко ниво, елементите од витално значење за опстанокот и успехот на движењата може да бидат насочени.

Ресурсите како пари, опрема и места за состаноци се од суштинско значење за многу протестни активности, како што е препознаено од перспективата за мобилизација на ресурси во студиите за социјално движење. Неколку од методите на напад, како што е манипулацијата со даночните прописи, се насочени кон ресурсите.

Комуникацијата е од витално значење за движењата. Тие треба да комуницираат со сегашните членови за да планираат активности и со пошироката публика за да регрутираат нови членови и да ја шират нивната порака. Некои комуникации се случуваат во разговори и состаноци лице-в-лице, некои преку комуникациска технологија, како што се телефон и е-пошта, а некои преку известување за активности на движење, како што се петиции, јавни состаноци и собири. Потиснувањето може да спречи или обесхрабри која било од овие форми на комуникација.

Кредабилитетот му овозможува на движењето да одржува и да добие поддршка; кредибилитетот е тесно поврзан со легитимноста и жалбата. Ако движењето се смета за чесно, посветено, возбудливо и загрижено за важни прашања, тоа ќе биде привлечно за пошироката јавност. Потиснувањето против популарно, високо кредибилно движење се смета за понеправедно отколку против неугледна придружна група. Затоа, поткопувањето на кредибилитетот овозможува други напади.

Моралот е она што ги одржува активистите. Тоа е поврзано со солидарноста, што е посветеност на учесниците едни на други и на каузата. Моралот не мора да значи тесно поврзан со успехот на движењето. Според Акциониот план за движење на Бил Мојер, [2] моралот често паѓа исто како што движењето добива широка поддршка, додека моралот понекогаш може да остане висок во услови на неволја. Со поткопување на моралот, противниците можат да го попречат дури и моќното движење.

Табела 1 наведува некои врски помеѓу методите на потиснување и виталните карактеристики на движењата.

Табела 1. Веројатни последици од потиснувањето врз клучните елементи за протестните движења

	Ресурси	Комуникација	Кредабилитет	Морал
<i>Прикривање</i>		Намален контакт со публиката	Помалку јавна свест за силните страни и придонесите	Намалена јавна валидација
<i>Девалвација</i>	Помал кредибилитет може да значи помала поддршка		Пониска репутација	Намалена јавна валидација

<i>Погрешно претставување</i>		Јавно недоразбирање	Намалена јавна валидација
<i>Напад на официјален канал</i>	Пристапот до ресурси е намален	Средствата за комуникација се ограничени	Намалена јавна валидација
<i>Нарушување</i>		Недовербата ја намалува корисната комуникација	Нарушена доверба
<i>Заплашување</i>	Оштетени ресурси	Недовербата ја намалува корисната комуникација	Стравот може да ја намали мотивацијата

Активистите користат широк спектар на методи за да ги промовираат своите цели. Во рамките на групите има состаноци и електронска комуникација. Барајќи поддршка од јавноста, групите циркулираат информации, организираат петиции и одржуваат јавни состаноци и митинзи. Активистите може да користат директна акција за да ги поддржат своите цели. Многу од овие методи служат како контра-тактика за сузбивање.

Контра-тактиката за прикривање е изложувањето. Активистите собираат и шират информации што ги поддржуваат нивните позиции, понекогаш со нивни сопствени напори, а понекогаш со помош на работата на истражувачите, истражувачките новинари или свиркачите. Активистите обично бараат публицитет за сопствените активности, што служи за разоткривање на нивното постоење. Тоа е една од целите на јавните протести.

Контратактиката на девалвација е валидација, имено градење на кредибилитетот на движењето. Движењата често се обидуваат да регрутираат истакнати почитувани поединци или како гласноговорници или за поддршка. Друга техника е да се однесувате спротивно на стереотипите, на пример облекување во свечена облека за протести. Демонстрантите може да преземат обврски за ненасилство и од принципиелни причини и да се спротивстават на обидите да се дискредитираат како насилни или криминални.

За да го оспорат погрешното претставување, демонстрантите треба да продолжат да ја презентираат својата порака, користејќи различни методи, како што се логички аргументи, метафори, цртани филмови и видеа. Можеби најочигледниот аспект на напорите за движење е континуираниот напор да се објасни што активистите се обидуваат да постигнат и како одат кон тоа.

Постојат неколку начини да се одговори на напади на официјални канали кои го оптоваруваат движењето со прописи. Една од нив е да се разоткријат и да се расправаат против бирократските пречки, истакнувајќи ја нивната неправедност. Друга е отворено оспорување на рестриktivните регулативи, користејќи го овој пркос како начин за генерирање поголема поддршка. Друго е да се заобиколат пречките преку организирање преку мрежи и повеќе спонтани акции, добивање ресурси по потреба, на пример потпирање на волонтери наместо на платен персонал и повеќе потпирање на ресурси како што се бесплатни сметки за е-пошта и фотокопирање на работните места на поддржувачите.

Контратактиката на нарушувањето е солидарноста. Градењето солидарност може да се постигне со отворање и одржување на комуникација, градење доверба преку споделување идеи, чувства и акции и воспоставување процеси за справување со внатрешни спорови. Да се биде свесен за можноста за нарушување е важно за да може да се спротивстави на тоа.

Контра-тактиката на заплашувањето е отпорот. Ова значи да се продолжи пред закните и нападите, да се разоткрие заплашувањето и да се користи за дискредитација на противниците на движењето.

Методите на потиснување и активистичката контра-тактика може да се развијат како одговор еден на друг. На пример, да претпоставиме дека полицијата ги напаѓа демонстрантите на митинг, но графичките фотографии од полициската бруталност всушност создаваат поголема поддршка за демонстрантите. Владата може да одговори со употреба на посуптилни и помалку видливи средства за вознемирување или со обид да предизвика насилство во движењето, користејќи агенти провокатори, или можеби со свртување кон методи на официјални канали, забрана за фотографирање на полицијата. Резултатот е дека динамиката на потиснување може да се промени со текот на времето, иако има некои повторливи обрасци бидејќи нови групи луѓе се приклучуваат на кампањите и реагираат новите противници. Лекциите од претходните кампањи понекогаш се запишуваат, но нема потребни курсеви за обука ниту за активистите ниту за противниците, така што процесите на испробување тактики и учење од грешките имаат тенденција да се повторуваат.

Демонстрантите, како одговор на потиснувањето, можат да заземат еден од трите општи пристапи: одбрана, контранапад и заобиколување. На пример, ако владата се обиде да ги дискредитира демонстрантите нарекувајќи ги разбојници, криминалци или терористи, демонстрантите можат да се бранат така што ќе се појават и ќе се однесуваат со почит. Тие можат да спроведат контранапад со тоа што ќе укажат на тоа како владините лидери се неугледни, дури и криминалци или терористи. И тие можат да го заобиколат нападот со прифаќање на низок профил, користејќи тивки, приватни методи за промовирање промени кои не обезбедуваат очигледна цел.

Историски традиции

Доминантните групи секогаш ја користеле својата моќ против предизвикувачите. Прецизните начини на кои тоа се случува зависат од контекстот.

Размислете за на пример движењето против нуклеарната енергија. Во раните години, имаше малку медиумско покривање на проблемите во нуклеарната индустрија, еден вид де факто прикривање. Но, откако движењето доби на интензитет во 1970-тите, несреќите на реакторите станаа вести и несреќата на островот Три милји во 1979 година доби светска покриеност. Советската влада првично се обиде да ги скрие деталите за несреќата во Чернобил во 1986 година, но странските научници открија радијација од неа. Клучен фокус на борбата беше публицитетот за проблемите во нуклеарната индустрија.

Активистите за борба против нуклеарната енергија беа критикувани дека се неинформирани и ненаучни. Овој вид на девалвација беше поврзан со погрешно претставување на антинуклеарните аргументи, на пример тврдењето дека критичарите на нуклеарната енергија немаат решение за енергетските потреби на општеството.

Во некои земји беа користени официјални канали за да се ограничат демонстрантите. На пример, законите против прекршување беа користени за да се спречат или отстранат блокадите против нуклеарните центри. Некои научници и инженери кои зборуваа против нуклеарната енергија останаа без работа.

Други движења имале малку поинакви искуства. На пример, левичарските револуционерни групи – особено оние кои го сметаат насилството за легитимна тактика – имаат многу поголема веројатност да бидат дочекани со нарушување и заплашување.

Феминистичкото движење имаше поинаква траекторија бидејќи голем дел од неговите напори беа ориентирани кон промена на начините на размислување и однесување. Малку феминистки некогаш се залагале за вооружена борба, така што пореметувањето и заплашувањето на организациите за движење се ретки, иако многу поединечни феминистки биле малтретирани и нападнати. Верувањата и интерперсоналните однесувања беа клучни арени на борба за феминизмот, па затоа потиснувањето почесто беше преку прикривање, девалвација и погрешно претставување.

Напорите за потиснување може да се појават во која било фаза од животот на движењето. Кога движењето е во рана фаза на развој, со заинтересирани поединци кои формулираат идеи и организираат неколку акции, нападите можат да бидат особено штетни, бидејќи има мал капацитет за мобилизирање отпор. Нападот во рана фаза е поверојатен во репресивни режими каде што има продорно следење, инфилтрација и нарушување на каков било знак на несогласување. Во поотворените општества, почест одговор на движењата во формацијата е или занемарување или подбивно отпуштање. Активното потиснување често е сигнал дека движењето станало закана за сопствените интереси или преовладувачките вредности.

На врвот на видливоста и силата на движењето, може да се обидат отворени обиди за потиснување, но обично имаат најмали шанси за успех, бидејќи движењето може да ги искористи нападите за да мобилизира поголема поддршка. Движењата во опаѓање се поранливи.

Состојба на истражување во истражување на сродни социјални движења

Истражувањето на социјалното движење посвети значително внимание на репресијата, на пример, анализирајќи ги ефектите од репресијата врз мобилизацијата на социјалното движење: во некои случаи, репресијата ги спречува движењата додека во други може да стимулира поголем отпор. [3] Поинаква влезна точка за проучување на репресијата и социјалните движења е преку ненасилна акција (исто така позната како моќ на луѓето или граѓански отпор). Клучното откритие е дека ненасилната акција што се користи против режимите е ефективна независно од нивото на репресија: клучот за успехот на движењето е стратешката острината и нивото на мобилизација. [4]

За разлика од проучувањето на репресијата, потиснувањето доби релативно мало внимание во студиите за општествените движења. Случаите на потиснување може да се најдат во бројни извештаи за борбите на општественото движење, но потиснувањето ретко се проучува како посебна тема.

Интердисциплинарни методи и пристапи за анализа на реакции на протест

Доминантниот пристап кон проучувањето на сузбивањето на протестите се студии на случај. Обично, потиснувањето се третира како еден аспект од она што се случува со движењето, наместо потиснувањето да биде во фокусот на вниманието. Како резултат на тоа, не постои воспоставен метод за проучување на супресија.

Имаше неколку обиди да се систематизира проучувањето на потиснувањето. Еден корисен пристап е да се идентификуваат различни видови на потиснување, давајќи примери за секој од нив. [5]

Истражувачки празнини и отворени прашања

Активистите редовно се справуваат со потиснувањето, понекогаш ефективно, а понекогаш не, но богатството на практично искуство не се совпаѓа со еквивалентна длабочина на истражување. Од гледна точка на движењата, потиснувањето е практично прашање кое вклучува избор помеѓу методите на избегнување и отпор, но истражувачите ретко ги истражувале тактиките како примарен фокус. [6] За да се пополни централната празнина во истражувањето во областа, очигледниот пат е да се проучува сузбивањето како феномен сам по себе, потпирајќи се на искуствата на активистите за да се обезбедат и тестираат рамки.

Има многу отворени прашања во овој потфат. Една од нив е дали да се фокусираме на методите на сузбивање – на пример нивно документирање и класификација – или да бараме пошироки рамки кои можат да обезбедат стратешки увид со примена на одредени околности. Друго е дали научните истражувања за сузбивање ја имаат истата агенда како и интересот на активистите, или дали тие би можеле или треба да се разликуваат.

Потиснувањето на протестот може да се гледа како аспект на протест или, алтернативно, како аспект на повеќеслојни начини на практикување моќ, на пример, малтретирање, цензура, експлоатација на работници, сузбивање на малцинските групи, уништување на животната средина и геноцид. Останува да се види дали потиснувањето на протестот најдобро се разбира со посветување поголемо внимание на методите што се користат против демонстрантите или со испитување на борбите за моќ во различни домени и примена на добиените сознанија за проучување на протестот.

Академското проучување на протестот може да се користи рефлексивно за подобро да се разбере потиснувањето на несогласувањето во самата академија. Дисидентските интелектуалци и идеи редовно се на удар со користење на многу исти методи кои се користат против општествените движења. [7] Овие напади, и претпазливата интелектуална клима создадена од нападите, може да доведат до празнини во истражувањето – области кои малкумина научници се осмелуваат да ги проучуваат – и може да биде една од причините за недостатокот на истраги од практично значење за активистите. Според тоа, студијата за сузбивање на протестите има потенцијал за синергија меѓу академиците и активистите.

Им благодарам на Жил Бојкоф и Стив Рајт за вредните коментари.

Препорачана литература

Бојкоф, Жил. *Потиснувањето на несогласувањето: Како државата и мас-медиумите ги потиснуваат американските социјални движења* (Њу Јорк, 2006). Оваа сеопфатна анализа го класифицира сузбивањето во осум начини од државата и четири од масовните медиуми.

Буњан, Тони, ед. *Државно набљудување на Новата Европа: Прирачник за европската држава* (Лондон, 1993). Ова го опфаќа сузбивањето на протестите во Европа, а може да биде дополнето со магазинот *Државниот часовник*.

Глик, Брајан. *Војната дома: Тајна акција против американските активисти и што можеме да направиме за тоа* (Бостон, 1989). Ова е вреден третман за тоа како демонстрантите можат да се спротивстават на потиснувањето.

Белешки

---

1. Џорџ В. Принг и Пенелопе Канан, *SLAPPs: Поднесување тужба за зборување* (Филаделфија, 1996).
2. Бил Мојер, Џоан Мекалистер, Мери Лу Финли и Стивен Соифер, *Водење демократија: моделот на МАП за организирање социјални движења* (Остров Габриола, п.н.е., 2001 година).
3. Кристијан Девенпорт, Хенк Џонстон и Керол Мулер, уредници, *Репресија и мобилизација* (Минеаполис, МН, 2005).
4. Ерика Ченовет и Марија Ј. Стефан, *Зошто функционира граѓанскиот отпор: Стратешката логика на ненасилен конфликт* (Њу Јорк, 2011).
5. Жил Бојкоф, *Сузбивање на несогласувањето: Како државата и мас-медиумите ги потиснуваат американско-американските општествени движења* (Њу Јорк, 2006).
6. Џејмс М. Џаспер, *Добивање на вашиот пат: Стратешки дилеми во реалниот свет* (Чикаго, 2006).
7. Ентони Ј. Ночела II, Стивен Бест и Питер Мекларен, уредници, *Академска репресија: Рефлексии од академско-индустрискиот комплекс* (Оукленд, Калифорнија, 2010).